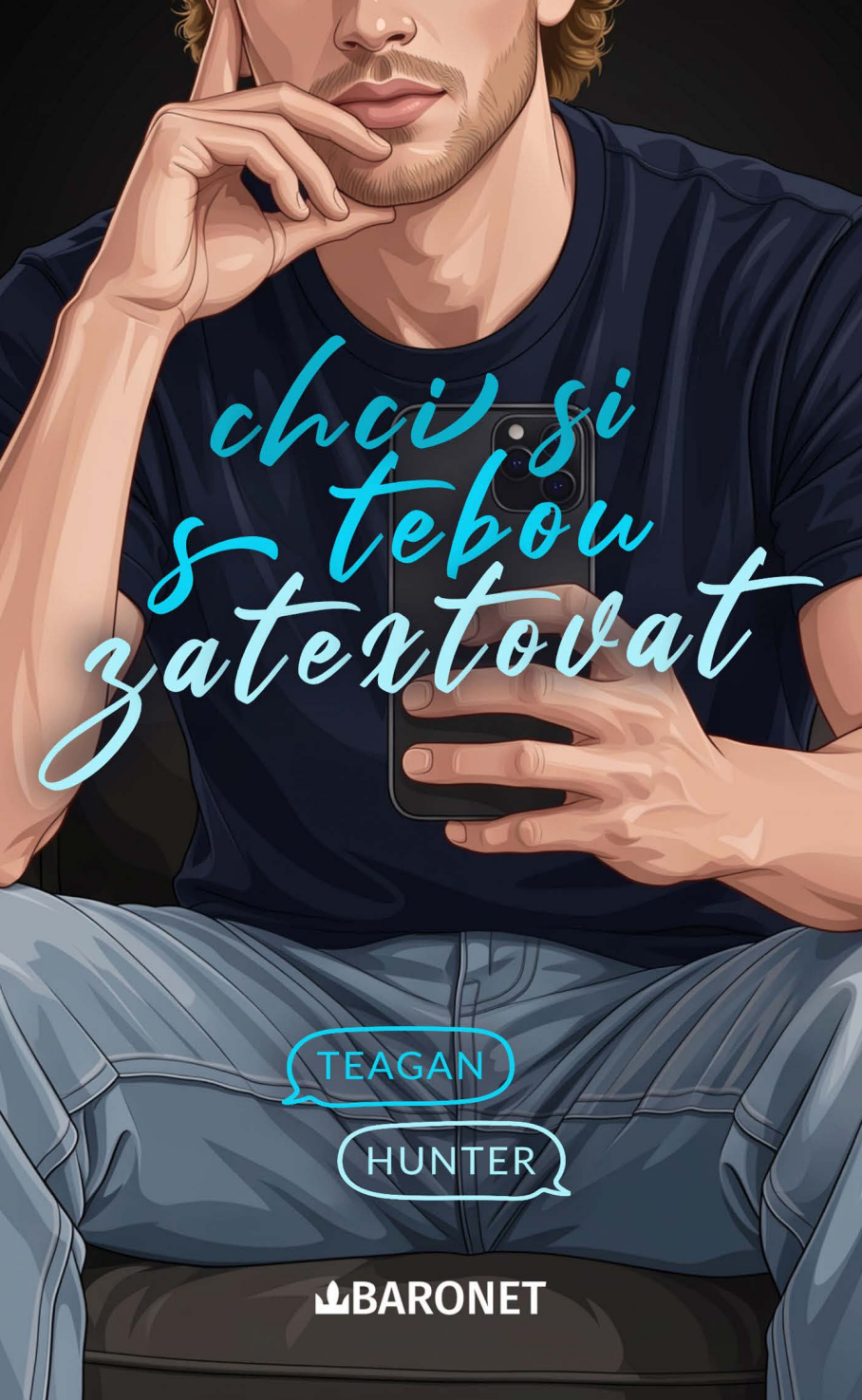

*chci si
s tebou
zatextovat*

TEAGAN

HUNTER

 BARONET

Chci si s tebou zatextovat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Teagan Hunter

Chci si s tebou zatextovat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

chci si
s tebou
zatehtovat

chci si
s tebou
zatextovat

TEAGAN

HUNTER

Copyright © 2018. I WANNA TEXT YOU UP by Teagan Hunter
Translation © Martina Valentová 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2966-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2972-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2973-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2967-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Megan Greenové za to,
že této knize dala nejlepší název na světě.
Jsi má hrdinka. Nikdy se neměň.*

KAPITOLA 1

„SEŠ SI TÍM JISTÁ? Je to trochu... pofidérní.“

„Co je na tom pofidérního?“

„Chceš vyvěsit letáček a pozvat do našeho bytu cizí lidi.“

Zvedla jsem prst. „Ne-e. Ty do toho nemáš co mluvit. Opouštíš mě. Odteď je to *můj* byt.“

Delia, moje nejlepší kamarádka a co nevidět bývalá spolubydlící, si poraženě povzdychla a zkřížila paže na hrudi. „Fajn. Máš pravdu. Jen si myslím, že je to trochu... vlastně ani nevím. Bojím se, že se ti sem pokusí nastěhovat nějaký úchyl.“

„Slibuju, že si každého prověřím, než se rozhodnu. Souhlasíš?“

Přikývla. „S tebou беру, co se dá.“

Posunula jsem si notebook na kolenou, opřela se na gauči a upřeně se zahleděla na blikající kurzor na skoro prázdné obrazovce. Zatím jsem měla jen *HLEDÁ SE SPOLUBYDLÍCÍ*. Budu potřebovat něco víc.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že se na mě vykašleš, aby ses sestěhovala se svým pitomým přítelem.“

„A s kozami. Nezapomeň na ta roztomilá kůzlátka, která jsem jí koupil,“ vložil se do toho zmíněný pitomý přítel a ozval se zpoza hromady krabic, které se chystal odnést z bytu.

„Jo, přesně tak.“ Na rtech jí pohrával úsměv, který svědčil o tom, že kdybych s nimi teď nebyla v jedné místnosti, nejspíš by ze sebe shodili oblečení.

Dělalo se mi z těch hrdliček špatně.

„Fuj, přestaň se na něj tak usmívat.“

Vystrčil hlavu, samolibě se usmíval a v zelených očích mu nezbedně jiskřilo. „Udělala tu sexy věc, kdy povytáhne koutek úst? Bože, jak já ten zatracený úsměv miluju. Vždycky mě vzruší.“

Znechuceně jsem na něj pohlédla. „Mohli bychom z toho vynechat tvoje péro, Zachu? Snažíme se truchlit.“

„Asi se o něm *nemusíme* bavit. Ale je to docela velkolepý téma.“

Delia přikývla. „Má pravdu.“

Zabručela jsem a sesunula se na gauč. „Jste děsní.“

„Opravdu, Zoe?“

„Můžu ho zabít?“ zeptala jsem se Delii.

„Ne,“ odpověděl Zach. „Já –“

„Zachary Hastingsi!“

Usmál se na svou přítelkyni. Taky jí na to falešně pokárání neskočil. „Však už jdu, už mizím.“ Popadl dvě krabice a pospíchal z bytu, než jsem mu stihla něco hodit na hlavu.

„Seš si jistá, že už s ním chceš bydlet? Nemyslíš si, že je to moc brzo?“

Oplatila můj tázavý pohled svým vážným. „Jsem připravená.“

Věděla jsem, že je, a právě z toho jsem byla tak smutná. Poté co jsme uplynulé tři roky bydlely v jednom pokoji na kolejích, se nám loni v létě konečně podařilo na poslední ročník sehnat byt mimo kampus. Naše už tak pevné přátelství to ještě mnohonásobě posílilo.

Byla mým nejbližším člověkem a bude mi nesku-
tečně chybět.

„Ty seš připravená? Myslím na novýho spolubydlí-
cího. Tak brzo? Je to velký krok a *nepotřebuješ* po-
moci s placením nájmu. Skoro o všechno se už starají
tví rodiče – díky bohu za ně.“

„Vím, ale myslím, že se co nevidět budu cítit osa-
mělá. Obě víme, že z nás dvou jsem já ta společen-
štější.“

Delia přikývla. „Pravda, ale opravdu chceš vyvěsit
letáček? Co kdybys třeba, já nevím, vyrazila ven?“

Ruka mi vystřelila k hrudi a zalapala jsem po dechu.
„Chceš tím říct, že bych měla někam vyrazit a *sezná-
mit se* s někým po staru?“

Zděsila se. „Ne, máš pravdu. Lidi jsou děsní. A letá-
ček zabere, ale *neprozrad'* osobní informace! Nechceš,
aby se k nim dostal úplně kdokoliv.“

„Jako ten týpek, co se dostal k těm tvým? Jak to
s ním vlastně dopadlo?“ Poklepala jsem si na bradu
a předstírala, že přemýšlím.

Delia mi odstrčila ruku. „Nech toho. Víš, co se stalo.“

„Jo, *rozdala* sis to s ním. Rozdala sis to s prvním
náhodným klukem, který získal tvoje číslo, a teď se
k němu stěhuješ!“

Zach se vrátil do bytu a Delia obrátila oči v sloup.

„Jen abys věděla, musel jsem s touhle ženskou pře-
trpět tři rande, než mi konečně podlehla. Tři. Rande.
Víš, kolik jsem kvůli ní utratil za jídlo?“

Delia popadla nejbližší polštář z gauče dřív než já
a mrštila s ním po Zachovi. „Zmizni, pitomče!“

Vyhnul se útoku a zasmál se. „Stejně mě miluješ,
ty můj žroute.“

Sledovala jsem, jak se Delie rozzářily oči a zamilo-
vaně se usmála. „Miluju.“

Částečně jsem chtěla předstírat, že se mi z té podívané udělalo na zvracení, ale ve skutečnosti jsem zbožňovala, jak moc se milují.

Neseznámili se tradičním způsobem, protože se poznali díky špatnému číslu, ale podle mě by si ani jeden z nich nepřál, aby se to stalo jinak. Z nějakého důvodu se ten omyl proměnil v nejryzejší a nejsnazší lásku, jakou jsem kdy viděla.

„Najděte si soukromí,“ škádlila jsem je, abych mezi nimi prolomila rostoucí sexuální napětí.

Zach pokrčil rameny. „Asi bychom si to mohli naposledy rozdat v jejím pokoji.“

Spadla mi brada, Delia zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Zachu Hastingsi, ty se vůbec nestydíš.“

Znovu beze studu pokrčil rameny, popadl další krabice a odešel.

Delia složila nohy pod sebe a podívala se na mě. „Opravdu mi budeš chybět. Nemůžu uvěřit, že už spolu nebudeme bydlet.“

„Nemůžu uvěřit, že ses na mě vykašlala a že Zach vykopl Robbieho.“

„Hej, nevykopl ho. Robbie odešel dřív, než se ho Zach zeptal, jestli se můžu nastěhovat.“

Přemáhala jsem se, abych nad tím neobrátila oči v sloup. „Ach, prosím tě. Jako kdyby to ti dva nenaplánovali. Zach věděl, že budeš souhlasit. Robbie taky. Zdejchl se kvůli tobě, Delio. Nehraj to na mě.“

„Vím, ale když budu předstírat, že to tak nebylo, nebudu se cítit tak provinile.“

Zasmála jsem se její upřímnosti. „No, odstěhoval se za lepším a na ničem jiném nezáleží.“

„Pořád spolu každý den mluvíte?“

Když jsem minulý rok během Velké kozí loupeže

poprvé viděla Zachova nejlepšího kamaráda a bývalého spolubydlícího Robbieho, okamžitě mě přitahoval. Pořádně namakaný, potetovaný a se svůdným úsměvem, kdo by se mi divil?

Jenže potom jsem se dozvěděla, že je svobodný otec, a já netoužila po dětech. To uhasilo můj chtíč a věděla jsem, že je nám souzeno jen přátelství – a ukázalo se, že právě to jsme oba potřebovali.

Zatímco se do sebe Delia a Zach zamilovávali, mluvili jsme o všem možném, včetně mých nedávných nezdarů v lásce a jeho snahy získat zpátky matku jeho dítěte. Ted' jsem si neuměla ani představit, že by mě přitahoval. Byl to můj parťák, až příliš mi připomínal staršího bratra, než aby mezi námi bylo cokoliv jiného.

„Jo. Zbožňuje svůj nový byt, a navíc říkal, že je jeho bývalka spokojená, protože se konečně osamostatnil. Takže si opravdu nevyčítej, že se odstěhoval. Prospívá mu to.“

Přikývla. „To je dobře. Jen si přeju, abych měla víc času ho poznat, jsem si totiž jistá, že si pořád myslí, že jsem tak trochu cvok.“

„Jen tak trochu? Vždyť jsi mu loni *vlezla* oknem do ložnice, protože jsi chtěla ukrást kůzle.“

„Ale,“ namítla, „taky se kamarádí se Zachem a on je z nás všech největší blázen.“

„Máš pravdu.“

„Nedělejte si starosti, dámy, jen si tam klidně sedíte a poplačte si nebo co to vlastně děláte. Postarám se o *všechny* tyhle těžké krabice úplně sám.“

„To uděláme!“ řekla Delia Zachovi, který znovu prošel kolem s plnou náručí. „Takže se vraťme k hledání spolubydlícího, pokud si seš vážně jistá, že to chceš.“

Na chvíli jsem se nad tím zamyslela. Částečně jsem chtěla zkusit mít byt jen pro sebe, ale *budu* osamělá a znuděná. Okamžitě bych začala otravovat Deliu a nechtěla jsem být tou zoufalou kamarádkou, která potřebuje ujištění, když si ta druhá našla přítele.

Ne. Potřebovala jsem nového spolubydlícího, který zajistí zábavu a mou přičetnost.

„Jsem,“ odpověděla jsem.

Delia spráskla ruce. „Dobře, pusťme se do práce. Než odejdu, pomůžu ti s tím letáčkem.“

„Odejdeš?“ lekla jsem se. „Myslela jsem, že zůstaneš do zítřka. Dneska se měla konat poslední pizza party a přespávačka, než se na mě vykašleš kvůli fešákovi.“

„Uklidni se.“ Natáhla ke mně ruku. „Na to všechno dojde, ale chci začít s tímhle. Musíme se ujistit, že tě to dokonale vystihne.“

„Co to přesně znamená?“

„Však víš,“ pronesla nonšalantně.

Zkřížila jsem paže na hrudi a ušklíbala se. „Ne, Delio, nevím. Pověz mi, jaká Zoe je.“

„Trochu drsná. Trochu sarkastická. Neomalená. Rozkošná.“ Mrkla na mě a já se zasmála. „Nevím. Jsi prostě... ty. Ať už bude tvým novým spolubydlícím kdokoliv, měl by si oblíbit přípravu snídaně za poslechu DMX a nevyděsit se, když se na několik dní zašiješ v pokoji, protože jsi uprostřed projektu.“

„Opravdu myslíš, že to všechno musíme zahrnout?“

Pokrčila rameny. „Asi ne. Vyzníváš z toho trochu jako cvok.“

„Připadá mi, že bych si měla sepsat seznam. Dojdu si pro notebook.“

Zvedla jsem se z gauče, vydala se chodbou do svého pokoje a zastavila se před tím Deliiným, teď skoro

prázdným. Zbývalo už jen šest krabic a její postel. Jinak v něm nic nebylo.

Píchlo mě u srdce a vyhrkly mi slzy. Snažila jsem se je rychle zahnat mrkáním. *Nerozbrečím se. Nerozbrečím se. Nerozbrečím se, sakra!*

„Budeš jí chybět.“

Z toho nečekaného zvuku jsem nadskočila, otočila se a probodla jsem vetřelce pohledem. „Jsi zatracený nindža, Zachu.“

Usmál se. „Mrzí mě to.“ Očividně nemrzelo. „Jen jsem chtěl, abys to věděla. Připadá mi, že bych se měl omluvit nebo se cítit provinile, že si ji odvedu, ale nemůžu.“

Poplácala jsem ho po rameni. „A neměl bys. Skvěle vám to klapě. Zasloužíte si tohle štěstí. Jen mě šťve, že mi kradeš kámošku. Přiřítíl ses a BUM! Ted’ mě opouští.“

„Občas se tady zastaví. Postarám se o to.“

„Vyznělo to, jako bys ji od sebe musel odtrhnout. Nemyslím si, že jsi *tak* úžasný, Zachu.“

Jedno obočí mu vystřelilo vzhůru. „Ou, s tím ne-souhlasím.“

Zasmála jsem se a prošla kolem něj. „Jsem ráda, že tvoje ego je pořád netknutý,“ zavolala jsem přes rameno a zamířila do své ložnice.

„Hej, jen konstatuju, co je samozřejmý.“

Zavrtěla jsem hlavou, vzala z postele opotřebovaný zápisník a vydala se zpátky do obývacího pokoje. Nosila jsem ho všude s sebou a bylo to poznat podle obálky, která se začala trhat z kroužkové vazby. Možná nastal čas, abych ho vyměnila. Co se týkalo zápisníků, byla jsem zvláštní druh člověka. Využila jsem každý centimetr na stránce. Malůvky, poznámky, seznamy, různé materiály ke čtení – všechno patřilo do deníku.

„Tvůj přítel je tak namyšlený,“ řekla jsem Delie, znovu se posadila vedle ní, otevřela zápisník a pokusila se najít prázdnou stránku.

„Je, že jo? Občas je to trochu vyčerpávající.“

„Trochu?“

„Oukej, hodně. Unavuje mě, ale totálně ho miluju.“ Znovu si posmutněle povzdechla. „Takže teď si objednáme pizzu. Umírám hladu.“

„Zůstane Zach na večeři?“

„To teda sakra ne. Nebudu se s ním dělit. Sice mi pořád říká ty můj žroute, ale není o moc lepší. Zbaštil by ji celou sám, než bych si stihla kousek uloupit.“

„To je ale čuně.“

„Slyšel jsem to!“ Prohlásil Zach cestou zpátky do bytu. „Ještě se asi dvakrát vrátím a potom vás přestanu otravovat, dámy. Vy dvě si můžete objednat pizzu, drbat a pustit se do nahý polštářový bitvy. Takový ty normální holčičí věci.“

Zalétla jsem pohledem k Delie. „Pořád si myslí, že pořádáme polštářový bitvy?“

„Odmítá tomu přestat věřit. Bude hrozně zklamaný, že máme v plánu se jen odlíčit, zbavit se podprsenky a obléct si legíny.“

„Prý ho zaujalo už to odhození podprsenek.“ Zach zakmítal obočím.

Delia po něm hodila další polštář, on se zasmál a šel odnést zbývající krabice.

Ještě se třikrát vrátil, potom svou přítelkyni políbil na rozloučenou a nechal nás, abychom oslavily náš poslední večer jako spolubydlíci.

„Objednala jsem pizzu,“ sdělila jsem Delie, když se došourala zpátky do obývacího pokoje s dekou a polštářem.

„Pevnost?“ navrhla.

„Že se vůbec ptáš.“

Začaly jsme stavět pevnůstku mezi gaučem, konferenčním stolem, televizí a půjčenými barovými stoličkami z kuchyně.

Jakmile jsme všechno nachystaly, zavrtaly jsme se do dek a pustily *Famílii*, seriál, který jsme už týdny sledovaly. Rozesmutnilo mě to, protože nám zbývala ještě celá řada a ona se stěhuje pryč.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že mi tady necháš zbrusu nový gauč.“

„To byl Zachův nápad. To on trval na tom, že ho koupí, když Marshmallow sežral jeden z polštářů, ne já. Řekla jsem mu, že bychom ho mohly jen otočit a neřešit to. Nemám problém se s ním rozloučit a stejně ho nepotřebujeme. Má plně zařízený domov.“

Něco na tom bylo a *byla* to jeho koza, která mi rozkousala gauč.

„Jo, jo, vím, že se stěhuješ k prachatému příteli, který má srovnaný život.“

„Není bohatý,“ řekla jsem na jeho obranu. Probodla jsem ji pohledem. „Oukej, má peníze, ale není ‚prachatý‘. To zní tak... hajzlovsky.“

„Máš pravdu. Zach není prachatý přítel. Je jen... dobře zaopatřený.“

Delia vyprskla smíchy. „Necháme to tak. Přitáhni sem notebook. Začneme s tím letáčkem.“ Posunula jsem k ní počítač. Položila si ho na kolena, prokřupala si klouby a zaváhala s prsty nad klávesnicí. „Takže co je první věc, kterou od nového spolubydly očekáváš?“

„Hmm... dlouhý hnědý vlasy. Sarkastická. Nejlépe aby se jmenovala Delia.“

„Jsi tak dramatická. Co *opravdu* hledáš?“

„Chci někoho, kdo po sobě bude uklízet. Někoho, kdo nerad paří, ale nebude mu vadit, když občas někdo přespí... jestli chápeš.“

„Samozřejmě. Jen holky?“

„Ne. Baby i borci vítání.“

Delia se zachechtala. „To na ten letáček *rozhodně* připíšu.“ Začala psát. „Počkat, proč to nedáme online? Co kdybychom to zveřejnily na Craigslistu a tak podobně? Kontaktovala bys tak víc potenciálních kandidátů.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Letáček je osobnější, lidštější.“

„Seš si jistá?“

„Co? Myslíš, že to nebude fungovat?“

„Jen se mi nechce věřit tomu, že lidi v dnešní době věnují pozornost nástěnkám.“

„Prostě mi v tomhle věř. Někoho najdu a bude to ten správný člověk. Teď už se do toho pustíme...“

HLEDÁ SE SPOLUBYDLÍČÍ

Baby i borci vítání!

Hledáš nového spolubydlu?

Mám pro tebe místo! Líbí se ti hlasitá hudba?

Mám sluchátka.

Rád si v noci vodíš domů hosty?

Znovu připomínám sluchátka. ;-)

Chceš někoho, kdo ti pomůže s placením účtů?

Umýváním nádobí? Vynášením koše?

Ruka ruku myje (samozřejmě obrazně řečeno).

Vidíš, už spolu vycházíme.

Musíš předem zaplatit dvouměsíční nájem.

Nesmí ti vadit snídaně v rytmu.

Zákaz psů.

Nesnaž se se mnou vyspat.

Dvě ložnice. Jedna koupelna.

350\$ měsíčně plus elektřina.

Pokud máš zájem, napiš mi na ineedarobin@gmail.com

P.S. Fotky ptáků rovnou pošlu své babičce.

Tohle jí nedělej.

KAPITOLA 2

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: ineedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Viděl jsem tvůj letáček...

Drahý Batmane,

podle tvého emailu předpokládám, že chceš, abych tě oslovil jako Batmana. Jsem tak trochu nadšenec do komiksů, takže mi prosím promiň, jestli se pletu.

Ale viděl jsem tvůj letáček na kampusové nástěnce, a než se dohodneme, mám několik otázek.

1. Co je s tím bytem v nepořádku? Může za to místo? Stav? Na tu oblast je to hrozně levný.
2. Zmínila jsi zákaz psů. Jsou tím myšleni všichni mazlíčci nebo jen psi?
3. Kolik obvykle platíš za elektřinu?
4. Už máš datum nastěhování?

Tohle není otázka, ale chtěl jsem podotknout, že nemáš zač, protože jsem nepřiložil fotku ptáka.

Děkuju ti za tvůj čas,
Pan Edward Nigma

OD: inedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Máš štěstí

Drahý Edwarde,

musím říct, že nepřiložit fotku PTÁKA, ale rovnou KOHOUTA... tak to mě rozesmálo. Zasloužil sis odpověď.

1. S tím bytem není nic v nepořádku a je v pěkné oblasti. Nájem je levný, protože mě rodiče milují a nedovolí mi během studia přehnaně pracovat. Platí velkou část nájmu.

2. Výhradně psi. Nemám je ráda. Mám raději kočky. Teprve nedávno jsem zjistila, že můžeme mít zvířata, a napadlo mě, že to zmíním, kdybys uvažoval o podpisu smlouvy. Však víš, abych si kryla záda.

3. Účet za elektřinu obvykle vyjde na 50\$.

4. Byt je okamžitě volný, ale než se nastěhuješ, ráda bych tě poznala. Třeba tak za dva týdny? Nechci toho moc, že ne?

Když jsme to probrali, řekni mi něco o sobě,
Edwarde. Přesvědč mě, že bych tě chtěla
za spolubydlícího.

Zdraví

nejméně bruceovatější ze všech Bruceů Wayneů

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: inedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Ach, určitě mě chceš.

Batmane,

nechci znít jako klišé, ale jsem v podstatě ideální
spolubydlící. Pracuju a mám další závazky, takže
doma netrávím moc času. Pravděpodobně budeš
často sama. Nepařím, skoro nikdy nemám hosty
a jsem posedlý úklidem. Až nadejde čas najít si
dospěláckou práci a odstěhovat se, bude ti to tak
líto, že nebudeš vědět, co si počít.

Asi bych měl ještě zmínit, že máš štěstí, protože
taky miluju kočky. Má půl roku a rád by se se mnou
přistěhoval. Přiložil jsem jeho fotku ve snaze tě
okouzlit.

OD: inedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Pořád nerozhodnutá...

Edwarde,

přestože přiložit fotku kocoura byl dobrý nápad, pořád se nemůžu rozhodnout. Zníš až příliš dobře, než aby to byla pravda.

Jak to napravíme? Bojím se vzdát se toho úžasného pokoje kvůli někomu, kdo mě zklame. Netvrdím, že to uděláš, ale... #problémysdůvěrou

Navíc... jsi chlap. Máš péro.

Já mám vagínu.

Bude to problém?

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: inedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Bez problému.

Batmane,

ten byt zní příliš dobře, než aby to byla pravda. Asi jsme ve slepé uličce.

Co by na tom vagína změnila? Pořád mám péro.

Nebude *to*bě vadit spolubydlení s chlapem? Protože pro mě to vůbec nebude problém.

Můžu tě nějak přesvědčit, že nejsem úplný hajzl?

OD: inedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Hmmm...

Edwarde,

pošli další fotky kocoura.

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: inedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Snadný tě potěšit.

Batmane,

HOTOVO

P.S. Jmenuje se Mourek.

P.P.S. Omlouvám se, že jsem několik dní neodpověděl. Vzpomínáš, jak jsem řekl, že hodně pracuju a skoro nejsem doma? Mám za sebou takový týden. Nejsem floutek, slibuju.

OD: ineedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: KVŮLI JEHO TLAPIČKÁM?!

Edwarde,

nebudu lhát, opravdu jsem to dneska potřebovala.

Asi deset minut jsem si myslela, že jsi floutek, potom jsem si vzpomněla na tvůj šílený rozvrh. Kde pracuješ, že tak dřeš, a jak to zvládáš během školy? A říkal jsi, že máš navíc další závazky? Ve kterém jsi ročníku? To zní jako velká zátěž pro vysokoškolského studenta. Podle mě je to fakt nefér.

OD: ineedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Omlouvám se

Edwarde,

už dva dny ses neozval.

Buď máš hodně práce nebo si myslíš, že jsem vlezlý odsuzující spratek.

Omlouvám se, jestli jsem překročila nějaký hranice.
Slibuju, že obvykle nejsem tak... nesnesitelná.

Připadáš mi jako skvělý kluk a doufám, že jsem nic nepokazila.

P.S. Opravdu toužím po tom, abys byl mým
spolubydlícím jen proto, abych mohla pohládit
tvýho... kocoura.

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: ineedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Eh.

Batmane,

věděl jsem, že ti jde jen o kocoura.

Tvé otázky nebyly moc vlezlých. Jsem v posledním
ročníku a zaměstnávají mě noční směny, sport
a rodinné závazky.

Upřímně sám nevím, jak to všechno zvládat. Je toho
hodně, ale někdo to dělat musí, že jo? Aspoň to si
namlouvám. Když se o všechno nepostarám, kdo
to za mě udělá? Teď ale odbíhám od tématu. Nic
z toho vědět nepotřebuješ.

Prosím dej mi vědět, jestli je pokoj stále volný.

OD: ineedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Chápu to

Edwarde,

chápu, co tím myslíš. Jsem jedináček a nepopírám, že mám dobrý život, ale jsem perfekcionistka.

Puntičkářka a umělkyně spolu *neladí*.

Vím, že si za to můžu sama, ale neumím si pomoci. Mozek mi nedovolí jít dál, dokud věci nejsou *prostě správně*... jenže zároveň mám pocit, že nikdy není všechno úplně správně.

Proto má můj milostný život daleko k dokonalosti. Eh, teď blábolím *já*. Opravdu nepotřebuješ nic z toho vědět.

Byt je pořád volný. Dostala jsem několik dalších emailů, ale nikdo mi nepřipadá správný. Dokonce ani ty.

Páni, právě jsem se vrátila zase na začátek, že jo?

Zmlknu, než ti povyprávím celý svůj životní příběh. Ten nikdo nechce slyšet.

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: ineedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Jestli ti to pomůže, umím dobře naslouchat.

Batmane,

připrav se... těžká otázka přijde za 3, 2, 1...

Myslíš, že jsem vhodný kandidát na spolubydlícího? Narazil jsem na nějaký... řekněme problémy a potřebuju rychle najít levnější ubytování. Včera jsem během volna koukal na byty a každý z nich byl buď zamořený myšmi, povalovaly se v něm bongy (hej, dělej si, co chceš) nebo mě pronajímatel přivítal ve spodním prádle. Jak vidíš, podmínky nebyly ideální. Tvůj byt *zní* mnohem líp.

Mám šanci? Nebo bych měl hledat dál?

OD: ineedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Zoufalý

Edwarde,

trvalo mi odpovědět dva dny, protože...

Zníš zoufale a trochu pofidérně. Částečně si myslím „ach, chudák“, ale zároveň mi má opatrná část říká, že zníš *příliš* zoufale, což znamená, že se z tebe vyklube úchyl nebo vrah.

Abychom si to ujasnili, musíme se sejít... na hodně veřejném místě. Potom se můžu rozhodnout, jestli jsi úchylák, nebo ne.

Nápady? Názory? Obavy?

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: inedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: Platí

Batmane,

jdu do toho.

Co kdybychom se sešli v úterý v šest v baru Lola?

OD: inedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: Platí

Edwarde,

máme rande!

OD: inedarobin@gmail.com

PRO: themredwardnigma@gmail.com

PŘEDMĚT: WTF

NEMYSLELA JSEM *RANDE* JAKO *RANDE*.

Protože nedojde na šukání, pamatuješ? Nepokusíš se strčit svou hůlku do mojí kapsy.

JE TO JASNÝ?

OD: themredwardnigma@gmail.com

PRO: inedarobin@gmail.com

PŘEDMĚT: JE TO JASNÝ

Chceš tím říct, že si nemůžu namočit své lízátko do tvýho práskacího prášku? Otevřít bránu Mordoru Gandalfovou holí? Vklouznout do tvý Tajemný komnaty? Hodit ti mail do spamu?

Páni. Proč nás prostě nepřipravíš o *veškerou* zábavu?

P.S. JO, JE MI TO JASNÝ.

KAPITOLA 3

„JAK MÁŠ VĚDĚT, který z nich to je?“

„Ach sakra,“ zamumlala jsem. „O tom jsme nemluvili. Tenhle týden jsem byla tak roztržitá, protože jsem se snažila stihnout termín odevzdání projektu, že mě ani nepadlo se zeptat. Kruci.“

Ani ne před dvěma týdny mě Edward kontaktoval ohledně volného pokoje a nejdřív mě rozesmálo jeho jméno.

Edward? Jako ze *Stmívání*.

Potom mě rozesmála fotka kohouta, kterou mi poslal, protože to nebyla nahotinka ptáka. Okamžitě jsem věděla, že musím odepsat a že je mým favoritem. Byl *přesně* tím typem spolubydlíčího, kterého bych chtěla.

„Seš si tím jistá? Zoe? Zněl zoufale. To by měl být varovný signál, že jo?“

Přikývla jsem. „Měl by být, ale neměla jsem ten *pocit*. Víš, jak to myslím?“

Usmála se a já věděla, že se mnou souhlasí. Ukázala jsem jí všechny Edwardovy emaily. Ani jedna z nás z něj neměla špatný pocit, ale připadalo nám, že bychom kvůli jeho dotěrnosti měly.

Sledovala jsem, jak si posunula sluneční brýle a zasmála se. Delia trvala na tom, že u toho setkání chce být, ale nechtěla být za *tu* kamarádku. Takže místo

toho seděla na opačné straně baru, oblečená od hlavy k patě v černé, a byl tady i Zach, v kšiltovce přitažené až k očím, mikině s vytaženou kapucí a džínách.

Byli nenápadní jako pěst na oko.

„Oba vypadáte jak idioti,“ řekla jsem jí.

„Zmlkni,“ zavrčela a ukázala mi prostředníček. Zach si toho všiml a gesto zopakoval, aniž by věděl proč.

Byl úžasný parták.

„Myslíš, že už tady je?“ Slyšela jsem, jak se jí Zach zeptal.

„Nevidím nikoho, kdo vypadá jako Edward.“

„A jak by měl vypadat?“ zeptal se Zach. Zaslechla jsem v jeho hlase úsměv. „Bledý a jako by měl zácpu?“

Delia zalapala po dechu a plácla ho po paži. „Jak se opovažuješ! Snažil se odolat její vůni!“

„Můžeme se prosím přestat bavit o *Stmívání* a vrátit se k současnýmu problému. Rozhlédni se se mnou po místnosti, Delio. Kdo vypadá, že by mohl být můj Edward?“

„Co ten kluk v rohu v tvídovém saku? Nebo ten v modrém svetru?“

„Takže v podstatě dva kluci, kteří jsou oblečení podobně jako Edward ve filmu?“

Otevřela pusu, ale zaváhala. „A-ano,“ řekla nakonec.

„Vůbec ti to nejde.“

„Fakt si teď telefonujete na opačných koncích baru?“

Z toho povědomého hlasu jsem nadskočila, strčila do limonády a rozlila ji po stole.

Vzhlédla jsem a probodla viníka pohledem. „Dlužíš mi novou Cheerwine.“

Caleb Mills se ušklíbl na mou lahodnou třešňovou limonádu. „Cheerwine? Vážně, Zoe?“

„Co je? Je výborná a moc dobře to víš.“ Přikývl a vklouzl na barovou stoličku. „Jasně, klidně se posad' u mého stolu, Calebe.“

„Ach díky. Je skvělá, ale jsi v baru, proč nepiješ?“

Zatřásla jsem sklenicí. „Piju.“

„Co tady dělá Caleb?“ Ozvala se mi do ucha Delia. „Co já vím,“ odpověděla jsem jí.

Caleb se otočil a zamával na ni. Ona i Zach pozvedli svoje pití.

Pořád mě udivovalo, jak byli Delia a Caleb v pohodě poté, co spolu loni půlroku chodili. Rozešli se v dobrém a bez nevraživosti, ale *vždycky* je divné, když váš ex začne chodit s někým novým a vy jste u toho.

Jenže mezi nimi ne.

Minulý rok po škole kolovala Delia nahá fotka a Caleb byl s námi na bitevním poli, postaral se o to, aby se utajila totožnost vyfoceně dívky a aby parchant, co ji rozeslal, dostal, co si zasloužil.

Tehdy mě poprvé nevítaným způsobem upoutal a ani to nebylo ve smyslu *bože je sexy*. Toho jsem si všimla *dávno*.

Ne, zaujal mě tím, jak se zastal své kamarádky, zachoval se správně a postavil se proti nejmocnějšímu hráči v týmu s vědomím, že tím ohrozí svou kariéru.

Mohla za to jeho zuřivost a odhodlání.

Jeho oddanost.

Kvůli nedostatku loajality už jsem se mockrát spálila, ale Calebova věrnost mě přitahovala, probouzela ve mně touhu lépe ho poznat a sblížit se s ním.

Někdo jako on by se mi v životě hodil.

„Odežeň ho. Jsme na misi, Zoe.“

„Nemůžu mu jen tak říct, aby odešel, Delio. To je neslušný.“

Můj nečekaný host pozdvihl obočí. „To teda *je* neslušný.“ Usmál se a já se zamyslela, jaký má pěkný úsměv.

Nebyla jsem slepá. Caleb mi padl do oka už dřív. Sakra všimla jsem si ho *dávno* předtím než Delia a vždycky jsem si myslela, že je přitažlivý jako takový ten typický kluk odvedle.

Caleb byl hezký, s blondatými vlasy, které se v konečcích kudrnatí, a jiskřivýma tmavě modrýma očima, jenže až příliš mnoho pěkných tvářiček mi zlomilo srdce.

„Vyříd' mu, že to on je neslušný. Řekni mu o naší misi.“

„Něco tady děláme, Calebe. Kdyby ti to nevadilo.“

Ruka mu vystřelila k hrudi a jako vždy mu zajiskřilo v očích. „Copak si nezasloužím tvůj čas? Nejsem vítaný ani po tom všem, co jsem pro tebe a Deliu udělal?“

„Vzkaž tomu pitomci, že to nemůže vytahovat věčně,“ prohlásila Delia.

„Nevzkážu. Má pravdu.“

„To je fuk.“ Odtáhla si mobil od ucha. „Hej, my tady pracujeme!“ zakřičela s přízvukem. Určitě se pokoušela o newjerseyský, ale mělo to k tomu opravdu hodně daleko.

Caleb se zasmál a zavrtěl hlavou. „Cheerwine, že jo?“

Přikývla jsem a on zamířil k baru.

„Jak že se ten týpek jmenoval?“ Slyšela jsem, jak se Zach zeptal Delii.

„Edward Cullen,“ odpověděla.

„*Nejmenuje se* Edward Cullen, blbko!“ sykla jsem do telefonu.

„Fajn. Jen Edward.“

„Jak zněla jeho emailová adresa?“

„Ukázala jsi mu jeho zprávy?“ Vyznělo to jako za-
ječení a hosté od vedlejšího stolu se na mě podívali.
Probodla jsem je pohledem a všichni obrátili pozor-
nost jinam.

„Co? Potřebovala jsem znát jeho názor.“

„Byla to *soukromá* informace, Delio!“

„Je to jen Zach. O nic nejde.“

„Jen Zach,“ řekl a v jeho hlase zazněl sarkasmus.

„Zoe, jakou měl emailovou adresu?“

„Nevím!“ Caleb přede mě přisunul novou limoná-
du, posadil se a já mu příkývnutím poděkovala. „Na-
jdi si ji.“

Čekala jsem, zatímco Zach a Delia projížděli její
mobil ve snaze najít emaily, které jsem jí přeposlala.

Pozorovala jsem, jak se Caleb napil piva, a nemoh-
la jsem si pomoci, ale fascinovalo mě, jak polykal...
což byla ta nejpitomější věc, která mě kdy uchvátila.

Ale nepřekvapilo mě to.

Zatoulávala jsem se ke Calebovi pohledem už
od chvíle, kdy dal najevo své rytířství. Oficiálně upou-
tal mou pozornost.

Jenže by neměl.

Doprčic... byl bývalým přítelem mojí nejlepší ka-
marádky. Tohle se *nesmělo* stát. Bylo to první holči-
čí pravidlo. Nechod' nebo nespí se stejnými lidmi ja-
ko ona.

Což znamenalo, že jsem si nesměla všimnout jeho
indigových očí nebo vrásek, když se usmál, nesměl
mě přitahovat dolíček na bradě nebo hrbolek na nose
svědčící o tom, že si ho jednou či dvakrát zlomil, a ne-
měla jsem důvod toužit po tom, abych mohla olíznout
kapičku piva, která mu zůstala na plných rtech.

Jenže jsem chtěla.

Sakra.

Zavrtěla jsem hlavou a znovu věnovala pozornost konverzaci mezi Deliou a Zachem.

„Našli jste něco neobvyklého?“

„Aha! Mám to!“ řekla Delia. „Dej Zachovi chvíli-ku.“

Sledovala jsem, jak přejížděl prstem po displeji, listoval emaily a rychle si je pročítal.

„Jak to že sis toho nevšimla, Zoe? Je to jasný jak facta.“

„Nevšimla čeho?“ zeptala jsem se napůl zvědavě a zároveň jsem přemýšlela, proč má Caleb pravou ruku v ortéze.

Kopla jsem ho pod stolem, upoutala jeho pohled a kývla k ní.

„Zlomenina,“ zamumlal. Ustaraně jsem vykulila oči, protože mi došlo, co by to mohlo znamenat pro jeho baseballovou kariéru. „Je to v pohodě.“

Jeho pŕlnoční oči svědčily o opaku, ale nechala jsem to být. Přikývla jsem a znovu se zaměřila na Zacha. „—éno. Slyšela jsi mě, Zoe?“

„Ne. Zopakuj to.“

„Edward není jeho jméno. Reagoval na tvou emailovou adresu a vydával se za jinou komiksovou postavu.“

„Co? Kdo? Jakou?“

„Hádankáře, který se ve skutečnosti jmenuje Edward Nigma. E. Nigma. *Enigma*. Chápeš?“

Kývla jsem na něj a zpracovávala novou informaci. To znamenalo, že jsem o klukovi, se kterým jsem se měla dnes večer sejít, pořádně nic nevěděla, dokonce ani jeho jméno.

Kruci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Chci si s tebou zatextovat.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.